

DAN GRIGORE: „Meciul nostru cu Olanda? Ca «Înmormîntare la Pătrunjel». (...) România la fotbal e un *Bolero* cu înflorituri de manea“

Dumnezeule! Cel mai tare pianist al nostru are microbul fotbalului. Dan Grigore vorbește despre muzică și, culmea, despre sportul cu balonul rotund.

„Recuperat piciorul rupt la fotbal“

Dan Grigore: Un an de zile m-am luptat să-mi recuperez piciorul rupt la fotbal, a fost cu șuruburi, rău de tot și la prima fentă făcută m-am nenorocit. Mai ales că joc pe asfalt și asfaltul e moartea articulațiilor.

Reporter: Noi jucăm pe artificial.

D.G.: Da, altă viață, dar ai mei sînt mai zgîrciți.

Rep.: Pe ce post jucați?

D.G.: Dom'le, eu joc supertacticizat. Băieți, nu intrați decisiv, toată lumea înapoi, veniți în zonă. Sînt din asta cu pedagogii plicticoase. Și, spre enervarea mea, colegii mei nu sînt la fel de înțelepți. Le vine să se ducă. Îi uită Dumnezeu prin atac.

Rep.: De unde vă vine?

D.G.: Din copilărie. În pauzele rare, între orele de studiu, fugeam și băteam o mingiuță. Tactica e din capul meu. Rezultatele obținute arată că mi-ajută.

Rep.: Păi, e mai bine pe ei, pe mama lor!

D.G.: Poate o fi mai bine. Eu sînt cu organizarea apărării, asta nu înseamnă că nu mă duc în atac și nu dau și goluri, chiar îmi place să dau goluri frumoase. Fiind rapidist, dau goluri sub deviza „Mai bine o rată frumoasă decît un gol urît“.

Rep.: Vă enervați cînd pierdeți?

„Nu s-a calificat România? Păi, decît o echipă de pseudoprofesiioniști afoni, mergeau mai bine niște lăutari cu ureche bună! Meciul a fost ca bucata muzicală „Înmormîntare la Pătrunjel“ de Theodor Rogalski. Există în epoca acestui compozitor următoarea glumă: pe dirijor Rogalski-mba, că dirijează Brahms-bura.“

D.G.: Cum să nu, dar nu din cale afară, nu patologic. E o ofiță normală.

„Unde ține la mîini pianistul. La fotbal“

Rep.: Mergeți pe tacticile lui Pițurcă?

D.G.: Eu sînt mai mult țurcă. El e, de fapt, numărul Pițurcă, eu sînt doar țurcă. Să nu credeți că nu facem lucruri frumoase, demarcări, schimb de locuri, deschideri false cu încrucișări, ca să creăm culoare. Domnule Istodor, ne cunoaștem de 40 de ani, dar reușim fente fatale, fente surprinzătoare. E semn de viață cînd îți surprinzi adversarul.

Rep.: Vă apărați mîinile?

D.G.: Nu, nu. Nu joc cu mînuși, nici iarna. Dar am reflexe ultraciudate. Ridic mîinile și-mi expun barba, nasul, orice, dar nu mîinile. Am căzut în barbă, în nas. Nu am făcut eforturi pentru a-mi crea aceste reflexe. Mi-a dictat pianul. Plăcerea de a împlini replicile are ceva ce există și în fotbal. Plăcerea pe care o simți cînd partenerul îți intuiește mișcarea, se duce înainte, e acolo la întîlnire. Spunea un mare pianist italian despre un alt ma-

re pianist că a cîntat puțin, dar ce a cîntat a cîntat mai bine decît și-au imaginat compozitorii. Așa vrei să fie și-n fotbal.

„Ratarea lui Mutu, un Buicliu“

Rep.: Pianul intră pe teren?

D.G.: Pianul există în plăcerea mea de a face fotbal. Există acolo ceva din muzică, mai ales că am plăcerea de a face muzică de cameră. Adică de a face schimb de replici cu orchestra.

Rep.: Cum a fost ratarea penalty-ului lui Mutu împotriva Italiei?

D.G.: M-a ofițat tare de tot.

Rep.: A fost un Beethoven ratat în seara premierei?

D.G.: Nu, un Buicliu. Săracu' Buicliu, e o simfonie a republicii, de Buicliu. Buicliu era un compozitor de muzică festivă, dedicată partidului, republicii. S-a trăit reflexul unei glorie, înainte ca ea să existe. Ca să existe reflexul unui succes, trebuie să-l construiești. Și Mutu nu a știut să-și gestioneze pașii pînă la succes. Ori a vrut să fie altcineva decît este, ori l-a apucat subit complexul. El oscilează între supracomplex și complex. Așa sîntem toți: „Puteam să-l batem, dom'le“ sau „E, dacă e egal sîntem mulțumiți“. Ei, nu sîntem mulțumiți!

Rep.: Ați fi tras altfel?

D.G.: E, nu-mi permit să zic ceva, dar aș fi tras sigur altfel. Bun, Buffon a avut

bunăvoință, i-a acordat tot concursul să înscrie, dar Mutu a tras pe mijloc.

Rep.: Cine vă place?

D.G.: În afară de Lobonț, nu pot să evidențiez. Eu mă regăsesc în trăirile portarului: ia-l pe ăla, stai acolo, vinooo! Lobonț dirijează destul de bine jocul de apărare.

Ruud van Nistelrooy

Rep.: Cine v-a fermecat din campionat?

D.G.: Olandezii. A fost o fază de predat la cursul de fotbal românesc al existenței. Ruud van Nistelrooy a fost agățat în careu și se luptă să nu cadă, deși, dacă ar fi căzut, ar fi obținut un penalty. Se luptă să nu cadă ca să continue faza. Ați văzut așa ceva la un jucător român? Nu. Înseamnă bună-credință în joc. Răspunderea mea mi-o asum pînă la capăt și nu aștept de la alții să-mi dea ceea ce pot obține eu.

Rep.: Vrea golul?

D.G.: Bineînțeles, e lupta pentru gol. E vocația lui și nu și-a transformat-o în altceva ce putea fi mai lucrativ în momentul acela.

Rep.: Austria, Elveția, ce caută?

D.G.: Sînt gazde bune. Îi bați cu politețe.

Rep.: Cehia?

D.G.: Echipă serioasă. Au mai fost ei așa. Știu ei ce fac, dar nu fac mare șofală. Trece onorabil.

Rep.: Portughezii?

D.G.: Buni, buni. Sînt în stare să bată pe oricine și să ia bătaie de la oricine. Sînt foarte artiști. Ai noștri sînt căzuți la psihic.

Banul și Bănel

Rep.: Trebuie umblat la sacul cu bani.

D.G.: Nu cred. Știi ce face sacul cu bani? Poate să te blocheze. Ia 500.000, Mutule! Dar ce mă fac, eu tot nu ies din pasa proastă. La Lenin, la Marx, psihicul era ceva real, la Mutu, nu cred. Bani ca la germani, mai rar. Uite, ei stau bine cu banii, dar cu fotbalul, nu știu... Și au și un psihic extraordinar.

Rep.: Vă place Bănel?

D.G.: Sigur, mai mult decît Florentin Petre. Eu nu înțeleg de ce nu a fost luat Bratu. Bratu era un jucător de viteză și cînd ai tactica asta că nu primești gol și mizezi pe contraatac, nu știu ce faci cu Bănel, oricît ar fi el de dăruit. E un Dan Coe al extremei. E în stare să-și dea viața Bănel, dar, în afara faptului că a avut onoarea de a fi faultat de doi-trei adversari, altceva nu am văzut.

Rep.: Apărarea?

D.G.: La noi merge bine pînă în secțiunea de aur, cum spun teoreticienii artelor. Undeva spre treimea de la sfîrșit. Acolo cad ai noștri. Minutul 56. Asta e! Mult mai hazardant a fost golul lui Mutu cu Italia, restul a fost în zona promiei la noi. Să ne amintim de Tamaș.

Rep.: Golul ăla al lui Mutu cu Italia e Chopin?

D.G.: Nu, ăla e Prokofiev. Toccata de Prokofiev.

Florica Muzicescu: „Înjură!“; Cella Delavrancea, cronicar de fotbal

Rep.: Înjurați la meciuri?

D.G.: Normal. În adolescență, Florica Muzicescu mi-a dat un sfat: „Băiete, la viața ta, în cariera asta care e foarte grea, plină de absurdități, cînd ai un necaz, nu ține în tine!“.

Rep.: Călei Delavrancea îi plăcea fotbalul?

D.G.: O, enorm! Comentam împreună meciurile... Avea comentarii savuroase,

la o insulă pustie.

Rep.: Franța?

D.G.: E un compozitor baroc: Daquin. A scris *Cucul*. Franța e cucul lui Daquin.

Rep.: Spania?

D.G.: Albeniz, Granados, flamenco.

Rep.: Olanda?

D.G.: Paradoxal, Richard Strauss. Till Buhoglină. Creativă. Caut un Mozart și nu găsec.

Rep.: Nici Brahms.

D.G.: Nu am Brahms.

Rep.: Portugalia?

D.G.: E echipă de eleganță. Poate e

„Germania? Hindemith. Franța? Daquin. A scris *Cucul*. Spania? Albeniz, Granados, flamenco. Olanda? Paradoxal, Richard Strauss; Till Buhoglină. Creativă. Caut un Mozart și nu găsec. Nici Brahms. Portugalia? Poate e un Ravel. Dar nu un *Bolero*. Un *Bolero* sîntem noi, cu înflorituri de manea. Cehii? Smetana.“

avea metafore frumoase, Cosașu ar fi avut frisoane auzind-o. Plus că, fiind bursier la Viena, îmi trimitea regulat plicuri cu rezultate din campionatul intern. Era un mod de a face din fotbal un fapt de cultură.

„Trăiesc între mahala și Everest. Everest fiind Brahms“

Rep.: Ce vă trebuie fotbal?

D.G.: Fotbalul face parte din viață. Eu cred că trăiesc între mahala și Everest. Everest fiind Brahms. Cînd mă cațăr pe un Brahms, vîd lumea și pe mulți compozitori din zonă. În mahala se trăiește bine: crîșma din colț, e viața de puls mic cu mici, bere.

Rep.: Germania?

D.G.: Hindemith. Ascultă și te gîndești

un Ravel. Dar nu un *Bolero*. Un *Bolero* sîntem noi, cu înflorituri de manea.

Rep.: Cehii?

D.G.: Smetana. Nu e rău. Nu se poartă geniul. Știința. E o afacere. Lipsește geniul. Ca și arta de acum, stai puțin. Totul e un design fără fisură.

Rep.: Nu ne-am calificat în sferturi!

D.G.: Decît o echipă de pseudoprofesiioniști afoni, mergeau mai bine niște lăutari cu ureche bună! Meciul a fost ca bucata muzicală „Înmormîntare la Pătrunjel“ de Theodor Rogalski. Există în epoca acestui compozitor următoarea glumă: pe dirijor Rogalski-mba, că dirijează Brahms-bura.

Eugen ISTODOR

Interviul a fost realizat în data de 20 iunie 2008.

■ cronică TV Mototolit de ape

Mă uitam cu colegii la un jurnal de știri de pe Antena 1. Era un jurnal din ăla în care moare toată lumea, de la început pînă la final. Fiecare jurnal de știri singeroase trebuie să aibă o bătrînă moartă, violată, mîncată de cîini sau toate trei, un înecat și vreo șase accidente de mașină din care trei să fie cu automobile de lux, unul cu un automobil de lux care spulberă o căruță, unul cu o Dacia care se dă peste cap și unul cu un camion de mare tonaj care se varsă sau cade. Aș dori să mă refer, în cele ce urmează, la știrea cu înecatul. Mai de fiecare dată, titlul ales este „Înghițit de ape“. Trist eveniment,

trist titlu. Mi-ar plăcea ca bombardamentul cu morți la care mă supun știrile astea să beneficieze de o alegere mai vioaie a titlurilor. De ce neapărat „Înghițit de ape“? De ce nu ceva puțin mai neobișnuit, chiar mai vesel, de tipul „Molfăit de ape“ sau „Mozolit de ape“? Oricare dintre aceste cuvinte ar prelua un pic din dramatismul situației. Pentru oamenii implicați direct oricum nu mai contează. Doar nu vor sta în fața televizorului să piardă parastul doar pentru 15 secunde de faimă.

Cătălin MATEI